

## ВУК СТЕФАНОВИЋ КАРАЦИЋ

1787.	<b>Вук је рођен у Тршићу</b> , крај Лознице. Потиче из племена Дробњак под Дурмитором. Школовао се у Карловцима, где му је учитељ био Лукијан Мушички. Од 1808. ђак је Велике школе у Београду.	Након пропасти српског устанка, Вук 1813. одлази у Беч где среће Јернеја Копитара ( <i>познатог слависту који није доживео да види Вукову победу, јер је умро 1844. До самог краја помагао је Вуку</i> ), који препознаје добробити Вуковог рада, подржава га и помаже му да његов рад види светлост дана. Сарађивао са браћом Грим.
1814.	<b>1. Мала прстонародна славено-сербска пјеснарица</b>	Прва збирка народних песама
	<b>2. Писменица сербскога језика по говору простога народа писана</b>	Прва штампана граматика, штампана Мркаљевог азбуком.
1815.	<b>Житије Ајдук Вељка Петровића</b>	Вуково књижевно дело.
1818.	<b>Српски рјечник</b> (прво издање) Речи су акцентоване, преведене на немачки и латински, 13 слова избацио, а увео 6 нових: ј,љ,њ,ћ,ч,џ.	Има <b>26 270</b> речи. Јединствено је на основу следећег: Прво дело штампано Вуковом <b>ћирилицом</b> . Прво дело у којем остварена Вукова <b>правописна реформа</b> . Прва <b>граматика</b> је штампана уз ово дело. <b>Предговор</b> је јединствен, зато што доказује да основа књижевног језика може бити само народни језик.
1823.	<b>Три књиге Српских народних њјесама</b>	Постале су јак аргумент у расправама око језика. <i>Гете, Пушкин, Јаков Грим и многи познати писци тог времена са одушевљењем су говорили о српским народним песмама.</i>
1827.	Први српски <b>Буквар</b>	Објављен је и штампан 1827. године у штампарији у Бечу. Као што је био забрањен Караџићев нови правопис, тако је и коришћење овог буквара у Србији било једно време забрањено због језичких новина, које је увео.
1836.	<b>Српске народне пословице</b>	<b>Х је враћено</b> у неким речима: орах, храст, хајдук, хаљина, одох...
1839.	Увео је да се поједина група гласова не јотује.	<b>дјевојка, дјеца, тјерати...</b> (нема јотовања код неких речи)
1847.	Његове идеје односе победу уз помоћ писаца који су капитална дела те године објавила на народном језику.	<b>Новој завеша</b> , Вуков превод; <b>Песме</b> Бранко Радичевић; <b>Горски вијенац</b> Његош; <b>Рај за српски језик и њравопис</b> Ђура Даничић.
1850.	<b>Бечки књижевни договор</b>	Он представља зближавање Срба и Хрвата у књижевном језику. Потписали су га Вук и Даничић, а са хрватске стране неколико Гајевих присталица (Људевит Гај). <b>У том смислу познат је и Новасадски договор 1954.</b>
	<b>Мала српска граматика</b>	Ђура Даничић
1852.	<b>Српски рјечник</b> (друго издање) Приказани су и друштвени односи и национално-политичке прилике, флора и фауна, просвета и школе, оружје и оруђе: дело је богато илустровано народним умотворинама: пословицама, приповеткама, загонеткама, предањима те стиховима из лирских и епских песама.	<b>47 427</b> речи. Вуков сарадник на другом издању био је Ђуро Даничић (Копитар није био жив за време писања тог речника). Ово није обично лексикографско дело, него нешто много више од тога, енциклопедија српског народног живота, у којој су описана народна веровања, обичаји. Рјечник је синтеза целог Вуковог рада.
1864.	<b>Вук умире у Бечу.</b>	
1868.	Година кад су <b>озваничени</b> његов књижевни језик и правопис.	
1897.	Вукови поамртни остаци пренети су у Београд где је уз велике почести сахрањен у порти Саборне цркве.	

**Занимљивости:** За даљи развој српског књижевног језика веома је заслужан Ђура Даничић (1825-1882), који је осим Мале српске граматике, Српске синтаксе, Рјечника књижевних старина српских, превода Старог завета написао и многа друга дела. Тридесет година после Вукове смрти је изашла Граматика српског језика екавског изговора и то заслугом Стојана Новаковића